

Sygn. akt II PSKP 81/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Piotr Prusinowski (przewodniczący)
SSN Krzysztof Rączka (sprawozdawca)
SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa A. K., A. C., K. W., R. G., B. D., W. F., G. A. i A. M. O.
przeciwko Skarbowi Państwa - Izbie Administracji Skarbowej w B.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 kwietnia 2022 r.,
skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 30 stycznia 2020 r., sygn. akt V Pa [...],

- 1. oddala skargę kasacyjną;**
- 2. odstępuje od obciążania powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z 30 stycznia 2020 r., sygn. akt V Pa [...] oddalił apelację powodów A. K., A. C., K. W., R. G., B. D., W. F., G. A. i A. M. O. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z 28 lutego 2017 r., sygn. akt VI P [...], którym to wyrokiem Sąd pierwszej instancji oddalił powództwa o zapłatę równoważnika

pieniężnego za brak lokalu mieszkalnego wniesione przeciwko Skarbowi Państwa – Izbie Administracji Skarbowej w B..

Powodowie są funkcjonariuszami celnymi w Izbie Celnej w B.. Okolicznością bezsporną pozostaje, że powodowie byli przenoszani do pełnienia służby w Oddziale Celnym w B., mieszczącym się w ramach Urzędu Celnego w B., odpowiednio: 1) G. A. - z Oddziału Celnego w K.. Powód G. A. pełnił służbę w Oddziale Celnym w B. w okresie od 23 listopada 2001 r. do 31 października 2009 r.; 2) A. C. - z Oddziału Celnego w K.. Powód A. C. pełnił służbę w Oddziale Celnym w B. w okresie od 22 listopada 2001 r. do 31 stycznia 2016 r.; 3) B. D. - z Oddziału Celnego w K.. Powód B. D. pełnił służbę w Oddziale Celnym w B. w okresie od 23 listopada 2001 r. do 31 lipca 2013 r. oraz od 1 listopada 2013 r. do 31 stycznia 2016 r.; 4) W. F. - z Oddziału Celnego w K.. Powód W. F. pełnił służbę w Oddziale Celnym w B. w okresie od 23 listopada 2001 r. do 30 kwietnia 2013 r. oraz od 1 sierpnia 2013 r. do chwili obecnej; 5) R. G. - z Oddziału Celnego w K.. Powód R. G. pełnił służbę w Oddziale Celnym w B. w okresie od 1 kwietnia 1997 r. do 31 stycznia 2016 r.; 6) A. K. - z Oddziału Celnego w B.. Powód A. K. pełni służbę w Oddziale Celnym w B. od 18 czerwca 2002 r. do chwili obecnej; 7) A. M. O. - z Oddziału Celnego w B.. Powód A. M. O. pełni służbę w Oddziale Celnym w B. od 15 lutego 1999 r. do chwili obecnej; 8) K. W. - z Oddziału Celnego w K.. Powód K. W. pełni służbę w Oddziale Celnym w B. od 22 listopada 2001 r. do chwili obecnej.

Bezspornie jeszcze przed 31 października 2009 r. powodowie złożyli w Izbie Celnej w B. „Oświadczenia mieszkaniowe”, o których mowa w § 5 ust. 7 (nieobowiązującego już) rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości z 18 maja 2004 r. (Dz.U. Nr 120, poz. 1254), odpowiednio: 1) G. A.- 25 października 2009 r.; 2) A. C. - 16 października 2009 r.; 3) B. D.- 16 października 2009 r.; 4) W. F. - 13 października 2009 r.; 5) R. G. - 16 października 2009 r.; 6) A. K. - 12 października 2009 r.; 7) A. M. O.- 12 października 2009 r.; 8) K. W. - 19 października 2009 r. W odpowiedzi na w/w „oświadczenia majątkowe” pozwany poinformował powodów, że nie spełniają oni warunków do otrzymania żądanych równoważników pieniężnych.

Dnia 13 maja 2015 r. powodowie wystosowali do Izby Celnej w B. „przedsądowe wezwanie do zapłaty”, w których domagali się zapłaty określonych kwot tytułem zaległego równoważnika pieniężnego oraz wypłacania w/w równoważnika „na przyszłość”.

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z 28 lutego 2017 r., sygn. akt VI P [...] powództwo oddalił.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła strona powodowa, zarzucając mu sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego, jak również naruszenie art. 20a ust. 1 ustawy z 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej i art. 93 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 r. (Dz.U. z 2016 r., poz. 1799 ze zm.) w zw. z art. 231 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 r. i § 25 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości z 18 maja 2004 r. oraz z art. 92 ust. 1 Konstytucji; art. 20a ust. 1 ustawy z 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej i art. 93 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 r. w zw. z art. 231 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 r.; art. 20a ust. 1 ustawy z 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości z 18 maja 2004 r. i art. 93 ust. 1 i ust. 2 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 r. w zw. z art. 231 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej z dnia 27 sierpnia 2009 r.; d) art. 165 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 r. w zw. z art. 5 k.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c.

W wyniku rozpoznania apelacji powodów Sąd Okręgowy ocenił, że apelacja ta nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd drugiej instancji wskazał, że Sąd Rejonowy uznał, że art. 231 ust. 3 ustawy o Służbie Celnej nie ma zastosowania w sprawie ponieważ powodowie nie zachowali prawa do równoważnika ze względu na niespełnianie warunków koniecznych do otrzymania tego świadczenia wg nowych przepisów. Wg. Sądu Okręgowego ten pogląd jest częściowo prawidłowy. Nie ulega wątpliwości, że zmianie uległa miejscowość w której pełnili służbę, natomiast bez zmiany pozostała jednostka organizacyjna pełnienia służby. Zmiana nastąpiła jeszcze w XX wieku.

Wg. art. 20 ustawy o Służbie Celnej z 24 lipca 1999 r. w razie przeniesienia funkcjonariusza do innej miejscowości przysługiwało mu mieszkanie i zwrot kosztów przeniesienia. Na podstawie dodanego w 2004 r. art. 20a przysługiwał mu równoważnik pieniężny za brak zapewnienia odpowiednich warunków mieszkaniowych. Data przeniesienia ma znaczenie ale nie decydujące, gdyż poprzednio SO uznał, że rozporządzenie z 18 maja 2004 r. ma zastosowanie także do stanów powstałych przed wejściem tego aktu w życie.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Ta instytucja dotyczy wpływu upływu czasu na istnienie roszczenia. Roszczenie musi być wymagalne. Wobec tego, Sąd drugiej instancji stwierdził, że uznanie przez Sąd pierwszej instancji, że roszczenia powodów uległy przedawnieniu za okres od 14 czerwca 2004 r. do 29 czerwca 2012 r. w sposób pośredni wskazuje na istnienie tych roszczeń.

Sąd odwoławczy zauważył, że powodowie w dniu wejścia w życie ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej nie pobierali równoważników pieniężnych wymienionych w art. 20a ust. 1 ustawy z 24 lipca 1999 r., tym samym ich roszczenia w świetle w/w art. 231 ust. 3 należało uznać za niezasadne.

Zdaniem Sądu Okręgowego za niezasadny należało uznać zarzut naruszenia art. 165 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 r. w zw. z art. 5 k.c. Sąd drugiej instancji wskazał, że datą wymagalności równoważnika pieniężnego za poszczególne miesiące jest 15-ty dzień następnego miesiąca i od tych dni należy liczyć 3- letni termin przedawnienia tych świadczeń. W czasie pełnienia służby powodowie podejmowali przed kierownikiem urzędu czynności bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia o równoważniki pieniężne. W październiku 2009 r. ostatni raz złożyli w Izbie Celnej w B. „Oświadczenia mieszkaniowe”, o których mowa w § 5 ust. 7 rozporządzenia z 18 maja 2004 r. Ministra Finansów. Tym samym na datę wniesienia pozwu w sprawie (30 czerwca 2015 r.) roszczenia powodów dotyczące żądania wypłaty równoważników pieniężnych za okres od 14 czerwca 2004 r. do 29 czerwca 2012 r. uległy już przedawnieniu.

Podniesienie przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczeń, nie było w ocenie Sądu drugiej instancji, w okolicznościach niniejszej sprawy sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Przepisy Rozporządzenia obowiązywały od 12 czerwca 2004 r., jego treść jednoznacznie warunkowała przyznanie równoważnika od złożenia oświadczeń majątkowych, powodowie, celem przerwania biegu przedawnienia roszczeń, powinni byli zatem złożyć oświadczenia lub dokonać wobec kierownika urzędu jakiegokolwiek innej czynności zmierzającej do dochodzenia roszczeń, aby bieg ich przedawnienia został przerwany.

W przypadku G. A., który pełnił służbę w Oddziale Celnym w B. do 31 października 2009 r. roszczenie całkowicie uległo przedawnieniu. R. G. został przeniesiony do Oddziału Celnego w B. 1 kwietnia 1997 r. W tym czasie był on zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. R. G. został mianowany na stanowisko funkcjonariusza celnego w Służbie Celnej w 1999 r. tym samym nie nabył on uprawnień do równoważnika pieniężnego za brak lokalu mieszkalnego. Wynika to z art. 94 ust. 3 ustawy z 24 lipca 1999 r., który stanowi, że uprawnienia przewidziane niniejszą ustawą funkcjonariusze celnicy nabywają z chwilą mianowania na stanowisko funkcjonariusza celnego w Służbie Celnej.

Sąd Okręgowy podzielił przy tym stanowisko, że powodowie nie zostali przeniesieni do innej jednostki organizacyjnej Służby Celnej w tej samej lub innej miejscowości, tak jak tego wymaga art. 86 ust. 2. Zgodnie z tym przepisem jeżeli wymagają tego potrzeby Służby Celnej, funkcjonariusza można przenieść na takie samo lub równorzędne stanowisko do innej jednostki organizacyjnej w tej samej lub innej miejscowości. Natomiast stosownie do art. 22 jednostkami organizacyjnymi Służby Celnej są: 1) komórki organizacyjne w urzędzie obsługującym ministra; 2) izby celne; 3) urzędy celne wraz z podległymi oddziałami celnymi.

Niewątpliwie powodowie zostali przeniesieni do innego oddziału celnego - tj. Oddziału Celnego w B. - jednak w ramach tej samej jednostki organizacyjnej - Urzędu Celnego w B. wraz z podległymi oddziałami celnymi. W związku z tym nie zachowali prawa do równoważnika. Z tych względów roszczenia powodów w części nieprzedawnionej Sąd drugiej instancji uznał za bezzasadne.

Powyższy wyrok zaskarżyła skargą kasacyjną strona powodowa w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi pełnomocnik powoda zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 20a ust. 1 ustawy z 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej i art. 93 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 r. w zw. z art. 231 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 r. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż powodom nie przysługuje równoważnik pieniężny za brak lokalu mieszkalnego bądź kwatery tymczasowej, ponieważ nie zostali oni przeniesieni do pełnienia służby do innej miejscowości, a jedynie zostali przeniesieni do pełnienia służby w tym samym Urzędzie Celnym do Oddziału Celnego w B., w sytuacji, gdy z żadnego przepisu ww. ustaw nie wynikało, aby żądany przez powodów równoważnik pieniężny miał być należny tylko funkcjonariuszom celnym przeniesionym do pełnienia służby do innej miejscowości w innym Urzędzie Celnym;
2. art. 165 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 r. w zw. z art. 5 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie polegające na stwierdzeniu, że roszczenia powodów za okres od 14 czerwca 2004 r. do 29 czerwca 2012 r. (w sytuacji powoda G. A. do 31 października 2009 r.) uległy przedawnieniu w sytuacji, gdy z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że powodowie w terminie, tj. w 2009 r. złożyli wymagane przepisami prawa oświadczenia mieszkaniowe lecz odmówiono im wypłaty przedmiotowego równoważnika pieniężnego z powodu obowiązywania przepisu rozporządzenia Ministra Finansów z 18 maja 2004 r. niezgodnego z Konstytucją, a powodowie działali w zaufaniu do obowiązującego wówczas stanu prawnego, podjęli decyzję o skierowaniu powództwa dopiero po wydaniu wyroku przez Sąd Najwyższy z 19 lutego 2013 r. i nie mieli wpływu na termin wydania wyroku przez Sąd Najwyższy, który został wydany po upływie 3-letniego okresu przedawnienia, co powinno skutkować uznaniem zarzutu przedawnienia strony pozwanej jako nadużycie prawa sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa;
3. art. 442¹ § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na jego pominięciu i uznaniu, iż termin wymagalności roszczeń powodów za okres

od 14 czerwca 2004 r. do 19 lutego 2013 r. (w sytuacji powoda G. A. do 31 października 2009 r.) powstał każdego 15-tego dnia następnego miesiąca, w sytuacji, gdy roszczenia powodów za tenże okres przedawniają się na zasadach ogólnych, ponieważ wynikają z czynu niedozwolonego jakim było wydanie w 2009 r. przez Dyrektora Izby Celnej w B. aktów administracyjnych odmawiających wypłaty równoważnika pieniężnego, których podstawa prawna została uznana przez Sąd Najwyższy w wyroku z 19 lutego 2013 r. za niezgodną z Konstytucją, co powinno skutkować uznaniem, że termin wymagalności roszczeń powodów za w/w okres powstał 20 lutego 2013 r., ponieważ powodowie o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawy dowiedzieli się dopiero z momentem wydania wyroku przez Sąd Najwyższy;

4. art. 94 ust. 3 ustawy z 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż powód R. G. nie nabył uprawnień do uzyskania równoważnika pieniężnego za brak lokalu mieszkalnego, ponieważ w chwili przeniesienia jego do Oddziału Celnego w B. tj. 1 kwietnia 1997 r. był on zatrudniony w Izbie Celnej w B. na podstawie umowy o pracę, w sytuacji, gdy z powyższego przepisu, ani też żadnego innego nie wynika, aby funkcjonariusz Służby Celnej powinien być zatrudniony na podstawie mianowania w chwili przeniesienia do pełnienia służby w innej miejscowości.

Wobec powyższego skarżący wniesli o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w B. wydanego 30 stycznia 2020 r., sygn. akt V Pa [...] i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz powodów od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o oddalenie skargi w całości oraz Wnoszę ponadto o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem Najwyższym według stosownych przepisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się niezasadna.

Na podstawie art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozagę nieważność postępowania.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej z 24 lipca 1999 r. przeniesienie funkcjonariusza celnego do innej miejscowości, z której dojazd jest znacznie utrudniony, wymaga zapewnienia funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych, z uwzględnieniem jego sytuacji rodzinnej. Natomiast na podstawie art. 20a ust. 1 tejże ustawy w wypadku, o którym mowa w art. 20 ust. 1, jeżeli zapewnienie funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych jest niemożliwe lub utrudnione oraz jeżeli on sam lub członkowie jego rodziny nie posiadają lokalu mieszkalnego w miejscu pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej, funkcjonariuszowi celnemu przysługuje równoważnik pieniężny. Przepisy te nie wyjaśniają jednak, jak należy rozumieć pojęcie „przeniesienia”, w związku z tym należy odwołać się do treści art. 18 ust. 2 analizowanej ustawy, który wskazuje, że funkcjonariusza celnego można, gdy wymagają tego ważne względy służbowe, przenieść na takie samo lub równorzędne stanowisko do innego urzędu, w tej samej lub innej miejscowości. Przepis ten wyjaśnia zatem, co ustawa o Służbie Celnej z 1999 r. rozumie pod pojęciem przeniesienia. Jednocześnie, w rozumieniu tego przepisu z przeniesieniem mamy do czynienia, gdy funkcjonariusz jest przenoszony do innego urzędu, a zatem nie jest „przeniesieniem” w rozumieniu tego przepisu zmiana miejsca wykonywania pracy w ramach tego samego urzędu celnego.

Podobnie ustawa o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 r. w art. 92 ust. 1 przewiduje, że przeniesienie funkcjonariusza do innej miejscowości, z której dojazd do miejsca zamieszkania jest znacznie utrudniony, wymaga zapewnienia funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych, z uwzględnieniem jego sytuacji rodzinnej. Natomiast na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy w przypadku, o którym mowa w art. 92 ust. 1, jeżeli zapewnienie funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych jest niemożliwe lub utrudnione oraz jeżeli on sam lub jego małżonek nie posiadają lokalu mieszkalnego w miejscu pełnienia służby lub w

miejsowości pobliskiej, funkcjonariuszowi przysługuje zwrot udokumentowanych kosztów przeniesienia lub równoważnik pieniężny. Ponownie również te przepisy nie wyjaśniają, jak rozumieć „przeniesienie”, do którego odnoszą się ich hipotezy, a zatem należy poszukać odpowiedzi w innych przepisach ustawowych. I tak na podstawie art. 86 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej jeżeli wymagają tego potrzeby Służby Celnej, funkcjonariusza można przenieść na takie samo lub równorzędne stanowisko do innej jednostki organizacyjnej w tej samej lub innej miejscowości. Z kolei na podstawie art. 22 ustawy o Służbie Celnej jednostkami organizacyjnymi Służby Celnej, są:

- 1) komórki organizacyjne w urzędzie obsługującym ministra;
- 2) izby celne;
- 3) urzędy celne wraz z podległymi oddziałami celnymi.

Jak zatem z powyższego widać, oddziały celne nie są odrębnymi jednostkami organizacyjnymi w stosunku do urzędów celnych, w ramach których zostały utworzone, co oznacza, że przeniesienie pomiędzy poszczególnymi oddziałami celnymi w ramach jednego urzędu celnego nie jest „przeniesieniem”, o którym mowa w art. 86 ust. 2 ustawy, a zatem również nie jest „przeniesieniem”, o którym mowa w art. 92 i 93 ustawy o Służbie Celnej.

W związku z tym słusznie Sąd drugiej instancji ocenił, że roszczenia powodów są nienależne, ponieważ zostali oni przeniesieni do innych oddziałów celnych w ramach tego samego urzędu celnego, co nie stanowi „przeniesienia”, o którym mowa w przepisach dotyczących równoważnika pieniężnego.

Nie zasługiwały na uwzględnienie również zarzuty naruszenia art. 165 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 r. w zw. z art. 5 k.c. oraz art. 442¹ § 1 k.c. Argumentacja skarżących dotycząca działania przez nich w poszanowaniu do obowiązującego prawa jest nieprzekonująca. Należy zauważyć, że § 25 rozporządzenia Ministra Finansów z 18 maja 2004 r. w sprawie świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do pełnienia służby w innej miejscowości obowiązywał od 12 czerwca 2004 r. do 31 października 2010 r. i został wydany na podstawie obowiązującej poprzednio ustawy o Służbie Celnej z 1999 r. Z kolei na podstawie art. 231 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej z 2009 r. w sprawach ze stosunku służbowego, zaistniałych przed dniem wejścia w życie

ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. A zatem art. 165 ust. 2 ustawy z 2009 r. nie ma zastosowania do roszczeń powodów powstałych przed datą jego wejścia w życie (31 października 2009 r.). Ponadto, już po wejściu w życie ustawy z 2009 r., powodowie, mimo że nadal obowiązywało przez pewien czas wspomniane rozporządzenie, podjęli działania w celu uzyskania równoważników, wiedząc o treści § 25 rozporządzenia. W późniejszym okresie natomiast nic nie stało na przeszkodzie, aby powodowie podejmowali działania w celu uzyskania równoważników pieniężnych.

Powyższe zarzuty, nie miałyby i tak znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bowiem powodowie nie spełniali wymogów uzyskania prawa do równoważnika pieniężnego.

Należy w końcu wskazać, w odniesieniu do sytuacji R. G., nie jest uzasadniony zarzut naruszenia art. 94 ust. 3 ustawy z 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej, bowiem art. 20a ust. 1 w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej przyznaje prawo do równoważnika pieniężnego w przypadku przeniesienia funkcjonariusza celnego do innej miejscowości. Skoro zatem R.G. nie był funkcjonariuszem celnym w momencie przeniesienia, to nie ma on prawa do równoważnika. Fakt, że na podstawie art. 94 ust. 3 ustawy nabywa to prawo w momencie mianowania na stanowisko funkcjonariusza celnego ma znaczenie o tyle, że gdyby po tej dacie został przeniesiony do innej miejscowości, prawo takie by mu przysługiwało, nie oznacza to jednak wstecznego nabycia prawa uzależnionego od zdarzenia, które miało miejsce przed mianowaniem.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swego wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego wydano na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 102 k.p.c. biorąc pod uwagę stopień skomplikowania sprawy.

[as]

